

[Horn.]

Jeg kan godt forstå, at en sådan tanke op står, og jeg kan heller ikke udelukke, at man nu og da kan møde en sådan tendens, men tilbage bliver jo, at det er plenarfor-samlingen, der til syvende og sidst tager stilling, og jeg ville nok se den embeds-mandskomité eller det ministerråd, som ville tilsidesætte de synspunkter, der er ble- vet tillkendegivet i rådet under generalde- batterne eller i form af rekommandationer.

Det er nævnt — og det ville jeg også gerne understrege, fordi det faktisk er en lidt uheldig episode — at svenskerne ligesom masede sig frem med deres ønske om at få gennem- ført en, jeg ved ikke, om man skal kalde det venstredrejet holdning, det udtryk kan jo bruges til mange ting, med hensyn til ægte- skabslovgivningen. Men det er uheldigt, når ét land ligesom vil mase sine synspunkter frem, vel vidende, at der hos de andre nok er forståelse for det, men at de ikke synes, tiden rigtig er inde. Man kunne måske også forestille sig, at når det kom til at ligge lidt hårdt ved sidste session, hang det sammen med, at man fra svensk side havde brug for at benytte denne sag; vi har jo haft enkelte tilfælde tidligere, hvor et enkelt land har benyttet en bestemt situation til ligesom at presse deres synspunkter frem i Nordisk Råd, noget, som er uforeneligt med de regler, hvorefter vi arbejder i Nordisk Råd.

Men jeg tror, at nogle af disse uheldige ting vil vi kunne afværge, bl.a. ved det, som hr. Stetter er inde på, og som vi også har debatteret i rådet et par sessioner, navnlig ved sidste session, nemlig at vi går over til partifraktioner. Vi har jo faktisk fra de soci- aldemokratiske delegerede i Nordisk Råds sidste session arbejdet som en fraktion, og vi skal på onsdag holde et fraktionsmøde for på forhånd at orientere hinanden om, hvor- dan vi ser på de ting, sådan som hr. Poul Hartling og andre har været inde på. Det tror jeg er en fordel, og det er navnlig det, jeg kalder anden fase i Nordisk Råds virke, dette, at man kommer til at arbejde på den måde. Vi har vel været klar over, at sådan ville det ende en skønne dag, og selv om der kan være vanskeligheder med det, er der ingen tvivl om, at det vil være nyttigt.

Jeg håber, at vi må være ved at nå det stadium, hvor vi er blevet nordiske nok til

virkelig at erkende, at nu må nogle af de nationale prestigesyndpunkter vige til for- del for det fællesnordiske. Det kan naturlig- vis ikke være afgørende, om en sag presses frem i et vældigt tempo, det er bedre at bruge et år mere og så få en virkelig fælles ordning end at jage prestigesyndpunkter igennem. Dermed være ikke sagt, at nogen skal være berettiget til ligesom at bremse en udvikling. Tværtimod, jeg tror, at vi befin- der os på et tidspunkt, hvor vi kan få noget ud af de organer, vi har; vi kan jo glædes over, at ved den kommende session i Stock- holm skal vi rose hinanden for, at vi nu ef- ter 20 års indsats får Øresundsproblemerne løst — og det er naturligvis en stor og beko- stelig affære. Jeg er sikker på, at vi fra Fore- ningerne Norden vil bakke Nordisk Råd op. Vi har netop her et handlingsprogram, som jeg regner med vi får vedtaget i Nordens Forbund i slutningen af november måned, og det har i første række til hensigt at skabe en stærkere folkelig rørelse og opbakning af Nordisk Råd, sådan som hr. Poul Dam var inde på det.

Thestrup: Det, som får mig til at tage ordet her vedrørende den foreliggende be- tænkning, er det, der står i slutningen om den vægt, man bør tillægge den nordiske retsenhed sammenholdt med ønskerne i det enkelte land om så hurtigt som muligt at gennemføre nationale reformer. Spørgsmålet er kommet frem i den debat, der førtes ved- rørende ægteskabslovgivningen under sessi- onerne 1971-73. Jeg regner med, at selve problemet og dets opkomst er tinget be- kendt, og jeg skal kun ganske kort ridse sagens forløb op.

Vi har i de nordiske lande haft en nogen- lunde ensartet lovgivning vedrørende ægte- skabet, derunder ægteskabets indgåelse og opløsning. For et par år siden ønskede man i Sverige, Finland og Danmark en reform af denne lovgivning, og der nedsattes i disse lande kommissioner til at behandle dette spørgsmål. Lidt senere nedsattes der også i Norge en sådan kommission.

Da de retningslinjer, som blev udstukket af den svenske kommission, divergerede med anskuelser hos store kredse i de andre lande, fremkom der i 1969 et medlemsfor- slag om at henstille til regeringerne at